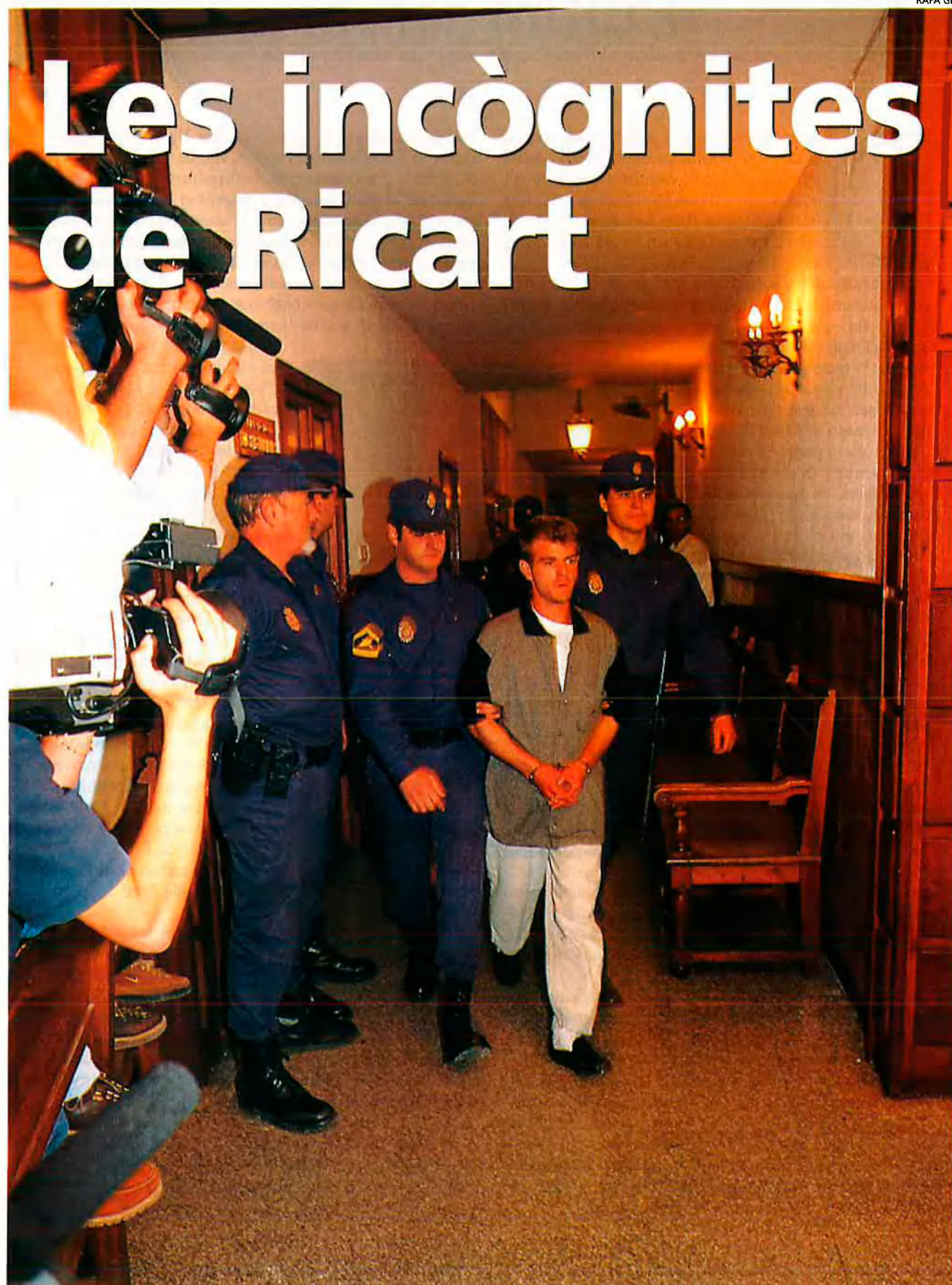


RAFA GIL



Les incògnites de Ricart

El judici a Miquel Ricart, de moment no ha aclarit massa coses. Una instrucció tan problemàtica com la del cas Alcàsser no podia acabar sinó en un procés confús. L'acusat s'ho ha jugat tot a una carta i basa la seua coartada a dir que el dia en què desaparegueren les xiquetes era a casa d'una família amiga. Però aquesta no ho recorda així.

Contra Miquel Ricart, únic processat del judici d'Alcàsser, no hi ha proves incriminatòries en l'assassinat de les adolescents Míriam, Toni i Desirée. Els indicis de la seua participació en aquella crueltat se circumscriuen a cinc declaracions autoinculpatòries davant de la Guàrdia Civil i del jutge d'instrucció, que després ha contradit amb setze al·legats més en què s'autoexculpa completament. Aquesta progressió per allunyar-se del crim l'ha dut a assegurar que pot demostrar que té una coartada per al dia que desaparegueren les xiquetes. Una afirmació boirosa que encaixa en la incertesa del procés

De col·laborador a víctima. A la secció segona de l'Audiència de València es jutja des del 12 de maig Miquel Ricart, conegut com "el Rubio". El públic, el conformen estudiants, jubilats i una bona colla de *freaks* autèntics. Entre ells, una dona que diu que està embarrassada d'una nena, i que la batejarà amb el nom de Míriam Toni Desirée, o una vident que arriba tan matí per agafar lloc a la sala que quan comença la sessió es dedica a dormir.

Els dies de testimonis importants els periodistes ofeguen els passadissos. Ricart hi arriba enjornet portat des de la pressó de Picassent. Quan seu a la sala, té a l'esquerra Lluïsa Ramon i Virgilio Latorre, advocats de l'acusació popular i José María Garzón, l'advocat de l'acusació particular en nom de Fernando Gómez, pare de Toni, i Fernando García, pare de Míriam. A poca distància, se situa el fiscal en cap de l'Audiència, Enri-

que Beltrán, que demana per a Ricart més de 200 anys de presó.

A la dreta, Miquel observa l'advocat de l'estat i el defensor d'ofici, Manuel López Almansa, que sol·licita l'absolució. Just enfront, hi ha Mariano Tomás, el president del tribunal. Ricart ha tingut sort

A casa dels Partera Zafra, creuen que Ricart els va visitar un mes després de la nit que diu ell.

amb l'embolic que envolta el cas. El sumari d'Alcàsser són 4.000 fulls plens de contradiccions. Per exemple, en un primer moment s'hi indica que la primera cosa que destaca a la fossa on apareixen els cadàvers el 27 de gener de 1993, a la partida de la Romana —on els Anglés tenien una caseta com a amagatall—, és una mà descarnada amb un rellotge. I poques ratlles després, s'assenyala que la primera imatge que apareix en retirar la terra "és un cos amb les mans lligades". Incongruències així omplen els fulls. La coordinació en la investigació entre els distints equips de la Guàrdia Civil ha estat molt descurada, i una anàlisi d'ADN de 15 cabells trobats en els cadàvers no incrimina Ricart.

Per altra banda, Fernando García,



RAFA GIL

aliat amb el polèmic forense Luis Frontela i el periodista Juan Ignacio Blanco, creu que Ricart no és més que un peó en una partida superior. La seua tesi és que les xiquetes van ser assassinades enmig d'una conspiració que implica vicinosos internacionals, sectes satàniques i productors de pel·lícules *snuff* (filmacions reals d'assassinats). El fet que Ricart es declare una víctima encaixa en aquesta sensació global d'estranyesa. En les últimes declaracions, Ricart passa de confessar-se col·laborador en les violacions de les adolescents a declarar-se una víctima de la Guàrdia Civil que l'obligà a confessar mentides.

Però la compareixença el passat divendres 30 dels forenses Francisco Plaza i Manuel Fenollosa ha contrariat la teoria de les tortures. Al maig de 1993 l'examinaren físicament i psicològicament (quan, suposadament, la Guàrdia Civil ja l'havia pressionat) i no li van trobar cap ferida, ni ell els va indicar res sobre aquesta qüestió. En l'informe psicològic, se'l considera exempt de tares mental i conscient dels seus actes. Ricart descarrega ací responsabilitats del crim sobre Antonio Anglés, el delinqüent fugitiu que presumptament és el principal culpable dels assassinats i de qui diu tenir por. Però els forenses consideren que s'excusa per eludir la seua part de culpabilitat.

La casa d'Antón. Miquel manté la seua innocència afirmant que la nit del segrest de les xiquetes era a Catarroja. L'acusen d'haver arrel·legat el 13 de novembre del 1992, en el seu Opel Corsa, les tres xiquetes d'Alcàsser —que tenien entre

Enrique Beltrán, fiscal en cap de l'Audiència. Demana per a Ricart més de 200 anys de presó.

Les declaracions dels testimonis en la televisió

RAFA GIL



Kelly Anglés. En el judici, no va assegurar que la veu del missatge que hi havia gravat al seu contestador el 27 de gener de 1993 fora la del seu germà Antonio.

14 i 15 anys i feien autostop en una gasolinera de Picassent per anar a la discoteca *Coolor* i d'emportar-se-les amb Antonio anglés a la Romana, on les adolescents van ser assassinades. Ricart diu que aquella nit era a casa de la família Partera Zafra, que viuen prop del domicili patern de Ricart. Ell era amic d'Antón Partera, tancat ara a la presó per un robatori. Però membres d'aquesta família, com el germà d'Antón, Fran Partera Zafra, creuen que Miquel va anar a casa seua molt poc temps abans de Nadal (gairebé un mes després del que diu Ricart).

Fran ha de comparèixer també al judici, com el seu germà Antón. Antonio Anglés va utilitzar el DNI de Fran per comprar un cotxe Seat Ronda i per justificar factures mèdiques. Fran, que va denunciar la pèrdua del carnet d'identitat, coneixia més Roberto i Mauricio Anglés que Antonio, i creu que pot haver perdut el seu carnet un dels dies que es reunia amb ells a passar l'estona pel barri. Antonio era afeccionat a jugar amb diversos DNI –entre ells, els dels seus germans– i havia intentat comprar els d'alguns amics per preus que volejaven les cent mil pessetes. “No és el meu cas, jo el vaig perdre”, insisteix Fran.

Un altre amic catarrogí de Ricart que ha de declarar a l'Audiència, Jordi Carballada, el “Catalán”, havia quedat amb Miquel per eixir a fer un tomb aquella nit, el 13 de novembre, i es va quedar esperant-lo. Carlos, “el Tata”, menor dels Anglés i allunyat del món del de-

licte, va declarar dijous que en cap moment va sentir dir abans del dia 13 a Ricart –que vivia amb els Anglés– que tinguera intenció d'anar a casa de l'Antón. Miquel prolonga la seua coartada dient que el dia 14 (quan presumiblement ja han estat assassinades les tres joves), va passar la vesprada amb la seua ex-núvia, Dolores Cuadrado, passejant la filla de tots dos. Dolores ho confirma, però no sap què havia estat fent Miquel el dia 13.

Ès es canvi un altre germà Anglés, Roberto, un dels més durs d'aquesta família, qui indica una altra dada per esbrinar quan va anar Miquel Ricart a casa dels Partera Zafra. Des del centre penitenciari de Picassent, on compleix condemna per robatori, afirma que està segur “que el Rubio va anar a casa dels Partera

conèixer diverses peces de roba trobades en la proximitat de la fossa dels cadàvers com habituals en el vestuari de Ricart.

La veu d'Antonio. Kelly no hi està d'acord: “en aquella casa, la roba era de tothom.” És ballarina –ha format part de l'equip del programa *Passarel·la* de Canal 9– i es va canviar el nom de Dolores pel de Kelly fa uns anys. Ella era una de les persones que es trobava al domicili familiar del Camí Reial de Catarroja quan el 27 de gener del 1993 la Guàrdia Civil va irrompre buscant Enrique Anglés, esquizofrènic paranoide a qui en un primer moment es va considerar culpable del crim.

Aquell 27 de gener, Antonio fugí per la finestra després d'agafar dos milions de pessetes que la seua mare havia tret suposadament per comprar-li una casa. Una estona més tard, Antonio telefonava a Kelly i deixava un missatge al contestador per al Rubio en què s'identificava com Rubén. En el judici Kelly no va assegurar que es tractara de la veu d'Antonio quan li'l van fer sentir. Però, implícitament, ara reconeix la veu: “Vaig confondre aquesta trucada amb una de posterior que el meu germà va fer, fent-se passar pel Francés, un amic meu, per deixar un missatge per a trobar-se amb el Mauri a Vilamarxant. La primera trucada era per al Rubio, i li deia de manera dissimulada que anara al refugi que tenien a Alboraig.”

Però Miquel no podia anar enlloc. En la vesprada del 27 havia estat amb Ricardo Anglés –un germà major retardat mental– i amb Antonio, en crida i cerca des que va fugir d'un permís penitenciari. L'havien detingut per torturar i encadenar Núria, una antiga núvia ionqui de Paiporta que ja ha mort i que va furar heroïna i diners a Antonio. Miquel va ser apresat quan arribava de furar unes mandari- nes, i es va trobar la Guàrdia Civil dins de casa. Des d'aleshores, podem suposar que intenta recordar incessantment què va fer el 13 de novembre del 1992.

**Kelly Anglés
va rebre
dos
missatges
del seu germà
Antonio al
contestador
telefònic.**

quan va furar el banc de Bunyol.”

Es refereix al 5 de novembre, quan Mauricio, el “Mauri”, germà menor empresonat ara per robatori, Miquel i Antonio atracaren una sucursal bancària a Bunyol. El dia 6, Miquel, Mauricio, la seua germana Kelly Anglés i l'ex de Miquel, Dolores Cuadrado, soparen junts en un restaurant xinès de Benetússer. Kelly, com la resta dels seus germans, ha declarat al judici. I com ells, ni ha implicat ni ha defensat especialment Ricart. Ni tan sols Mauri, a qui Miquel acusa d'estar clavats fins al coll en la trama del crim, va atacar decididament el Rubio, tot i que el va acusar de “saber coses”. En canvi, Neusa Martins, la mare de la família, sí que el va implicar i va re-

Joan M. Oleaque